

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není oprávněn. Stěžovatelka má ovšem pravdu, že při povolení exekuce nelze, jak nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutí čís. 9201 sb. n. s., rozvinouti a rozhodovati otázku pravosti zabavené pohledávky, avšak podle téhož rozhodnutí musí býti zabavená pohledávka udána v návrhu podle všech podstatných znaků (§ 54 čís. 3 ex. ř.). Vede-li se tudíž exekuce na dlužníkův nárok na povinný díl, což jest ovšem přípustné (rozhodnutí čís. 10552 sb. n. s.), musí býti v návrhu, má-li býti vyhověno předpisu § 54 čís. 3 ex. ř., uvedeno, že jest tu nepominutelný dědic, který má nárok na povinný díl, ježto ho zůstavitel neobmyslil v poslední vůli tímto dílem vůbec aneb obmyslil ho jen nedostatečně, neboť jen v tom případě vzniká nepominutelnému dědici nárok na povinný díl. Tomuto požadavku nevyhovuje však exekuční návrh vymáhající věřitelky, v němž jest naopak uvedeno, že zůstavitel zemřel bez zanechání posledního pořízení. Nelze proto tvrditi, že rekursní soud posoudil věc nesprávně, zamítnuv za toho stavu věci návrh vymáhající věřitelky. Rozhodnutí čís. 10552 sb. n. s. dovolává se stěžovatelka neprávem ve svůj prospěch, neboť v případě tom bylo v exekučním návrhu uvedeno, že povinnému přísluší jako nepominutelnému dědici po zůstavitelce, zemřelé se zanecháním poslední vůle, nárok na povinný díl.

Čís. 11457.

Bylo-li o vklad vlastnictví pro nabyvatele nemovitosti zažádáno teprve po povolení exekuce na nemovitost proti jejímu dřívějšímu vlastníku, nemůže nabyvatel nemovitosti uplatňovati nepřipustnost této exekuce podle § 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 5. března 1932, Rv I 336/31.)

Žalobě Antonína M-a proti Františce M-ové, by exekuce vedená Františkou M-ovou proti Františku M-ovi k vydobytí peněžitě pohledávky vnucenou správou polovice nemovitosti připsané knihovně žalobci Antonínu M-ovi byla prohlášena nepřipustnou, o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Nižší soudy celkem souhlasně věc po právní stránce posoudily tak, že kupní smlouvou ze dne 10. května 1929 pozbyl František M. spoluvlastnictví sporného přidělového pozemku čís. kat. 254/29, a že toto uvedenou smlouvou přešlo na Antonína M-a, takže mu přísluší právo, které výkon exekuce povolené proti Františku M-ovi vnucenou správou onoho pozemku nedopouští. První soud proto žalobě vyhověl a napa-

deným rozsudkem bylo rozhodnutí to potvrzeno. Oba soudy budují své právní posouzení o přechodu práva vlastnického k pozemku čís. kat. 254/29 na Antonína M-a na tom, že smlouva o převodu vlastnictví je platná, pokud se týče, že nabyta schválením Státním pozemkovým úřadem účinnosti k době jejího uzavření. Dovolání právem napadá toto právní posouzení s hlediska § 503 čís. 4 c. ř. s. jako pochybené. Podle § 7 záborového zákona čís. 215 z roku 1919 v doplněném doslovu § 18 a) zákona čís. 108/21 sb. z. a n. byla platnost a účinnost řečené tržové smlouvy vázána na podmínku, že Státní pozemkový úřad smlouvu schválí, a bylo splnění této smlouvy před jejím schválením nejen nedovolené, nýbrž přímo trestné (viz zdejší rozhodnutí čís. 9718 sb. n. s.). Toto schválení se stalo ovšem 17. března 1930. Než směrodatné pro přechody práva vlastnického je ustanovení §§ 431, 438, 440 zák., tedy doba vkladu smlouvy, pokud se týče žádosti za něj. Za tento vklad požádáno bylo podle spisů dne 25. března 1930, tedy po té, kdy žádost o výkon poznámky vnucené správy ve věci E 1856/29 povolené krajským soudem v Ch. došla knihovního soudu a kdy ve věci E 600/30 podán byl návrh u knihovního soudu, který vnucenou správu v tomto případě povolil, po povolení exekucí, jež se stalo dne 1. listopadu 1929, pokud se týče 21. března 1930. Teprve po dni 25. března 1930 nemohla býti vedena vnucená správa proti Františku M-ovi, ježto teprve tímto dnem pozbyl vlastnictví ku spornému pozemku. Exekuce povolené před 25. březnem 1930 byly povoleny právem podle knihovního stavu a nemůže žalobce uplatňovati nepřípustnost exekuce podle § 37 ex. ř. z důvodu později nabytého práva vlastnického (§§ 98 a 104 ex. ř.).

Čís. 11458.

Žaloba podle čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s.

Proti dědici, přihlásivšímu se k pozůstalosti bezvyminečně, nelze se domáhati přísežného udání jmění podle čl. XLII uv. zák. k c. ř. s. z důvodu, že žalobce má za zůstavitelem pohledávku na náhradu škody, nýbrž lze tu žalovati dědice přímo o plnění.

Tvrdí-li žalobce, že dědic byl obohacen tím, že zůstavitel mu zpronevěřil vkladní knížku, může dědice žalovati přímo o plnění a v exekučním řízení, zahájeném na základě platného exekučního titulu, domáhati se vykonání přísahy ve smyslu § 47 ex. ř., by si zjednal podklad pro to, kde jest vkladní knížka, nemůže se však domáhati přísahy, že jest správné a úplné jeho udání o jmění zůstavitele. Okolnost, že zůstavitel ukládal zpronevěřené peníze na knížky dědiců, může snad odůvodniti nárok na náhradu škody nebo nárok z bezdůvodného obohacení, nikoliv však soukromoprávní zájem na vyšetření pozůstalého jmění. Na tom nemění nic, že snad zůstavitelovo jmění bylo s vědomím žalovaných dědiců částečně zavlčeno.

(Rozh. ze dne 5. března 1932, R II 427/31.)